

(המשך מעמוד 9)

דין ישראלי, כדי לקבל את המישרה. בעת הבחירות ללשכת עורכי הדין, המ שר רומק בתלונתו, היטעה בראור את ועדת הבחירות של הלשכה, בזה שבא לבחור מבלי ששמו יופיע בכרטיסיות עורכי הדין, השתמש במספר שהוענק בזמנו לאביה, על מנת להצביע בבחירות. "כבר הישב אדם במאסר על שהתראה כעורך-דין", סיים רומק. "ואם בארזים נפלה שלהבת — מה יגידו אזובי הקיר?"

כמו בשיקאגו. לא היה זה מיקרה, כי תלונה זו נשלחה דווקא השבוע. כי אותו בוקר עצמו יצא רומק מאולמו של השופט המחוזי אליעזר מלחי בלב מרומם. זה עתה זוכה עליזו השופט מן ההאשמה בתיק הסנסציוני, שהוגש נגדו לפני כשנתיים. בתיק זה הואשם רומק על ידי פרקליט המחוז על חלקו כמתווך בעסקת השגת רשימות לייבוא עבור אחד משה יונגשטיין, ממשרד המסחר והתעשייה. יונגשטיין, פושע בעל עבר עשיר, לא רצה להמתין לסוף ה' מועד שנקבע להשגת הרשימות, דרש את כספו חזרה לאלתר. כאשר לא הוחזר לו הכסף, למרות איומיו, יצא יונגשטיין למלחמה ברומק. תוך כדי כך חטף את עבד אל-סלאם אברגוש, עינה אותו בדירה תל-אביבית ריקה (העולם הזה 1169). הוא אף פתח באש מטוח קצר על רומק, אך הח' סיצא.

היה זה מחזה שנראה כאילו נלקח מתוך סרט בלשי מימי הוזהר של שיקאגו. מאותה דרמה צמחו שני משפטים: האחד נגד רומק, והשני נגד יונגשטיין על עינויו של אברגוש. על היריות לא הוגש שום תיק, למרות ששלושה עדים זיהו את יונגשטיין כיוזם, ושבועת מעצרו עליזו המש' סרה נמצא ברשותו אקדח טעון. טען עורך-הדין דן גרנדיר, פרקליטו של רומק: "כל הפרשה היא נסיון נקמה של המשטרה. יונגשטיין הוא רק סוכן פרובור קאטור!"

כעבור שבוע, הלא גרנדיר עצמו קורבן לפרובוקציה דומה. הוא הוזמן לשיחה עם יונגשטיין ושותפו בבית-הכלא, ולמחרת הצהירו השניים כי בא להשפיע עליהם בשמו של רומק. גרנדיר לקה בהתקפה מרוב עוג' מתנפש, טען בבית-המשפט: "קיבלתי מכה מתחת לחגורה מצד הפרקליטות". ביקש לשחררו מן התיק מסיבות מוחלה. רומק הוזמן את עורך-הדין הצעיר דן פוין וייל, שגם הוא המשיך לטעון כי כל העניין אינו אלא פיברוק של המשטרה, הרוצה להתנקם באויבה המושבע, רומק. השבוע, לאחר מאבק משפטי של למעלה משנתיים, נתן השופט מלחי את פסק-דינו: רומק זכאי.

"עיסקה עם יונגשטיין." אדם אחר היה, מן הסתם, חוזר לביתו ולחוג חבריו וחוגג את המאורע. אך לא רומק. משפט זה היה רק סיבוב נוסף בהתגוששות שהח' לה לפני שמונה שנים, בינו לבין קציני משטרת ירושלים. אותם קצינים עזבו זמון את שורות המשטרה, אך ההתגוששות ש' החלה בזמנם עברה בירושה למסגרת יש' ראל.

הוא החליט לזנום סיבוב חדש. הפעם אויבו לא היה דווקא קצין משטרה, כי אם עושה-גלימה: פרקליט המחוז המזיקן, יעקב בראור. רומק ראה בו את האיש האחראי להלבשת הפרובוקציה המשטרית בלבוש משפטי. הוא ראה בו את האיש האחראי לביצוע העיסקה המשפטית עם יונגשטיין. עוד לפני סיום משפטו החל אוסף ידי' עות נגד בראור. כאשר נודע לו כי בר' אור לא היה עורך-דין רשום בספר עורכי הדין הישראליים, החליט לחקור הלוא. ה' תוצאה היתה — שיגור מכתבו השבוע למשטרה. הוא גם פנה ללשכת עורכי-הדין, דרש להשעות את בראור מתפקידו, עד לגמר החקירה.

הוא אף ניגש לערוך חשבון עם יונגש' טיין עצמו. בפניה אל בית-המשפט הגבוה לצדק, ביקש צו-על-הנאי נגד היועץ המש' כטי, שר המשפטים, שר המשטרה, יונגש' טיין ופרקליט המחוז, שיבואו וינמקו מדוע לא יועמד יונגשטיין לדין באשמת נסיון לרצח.

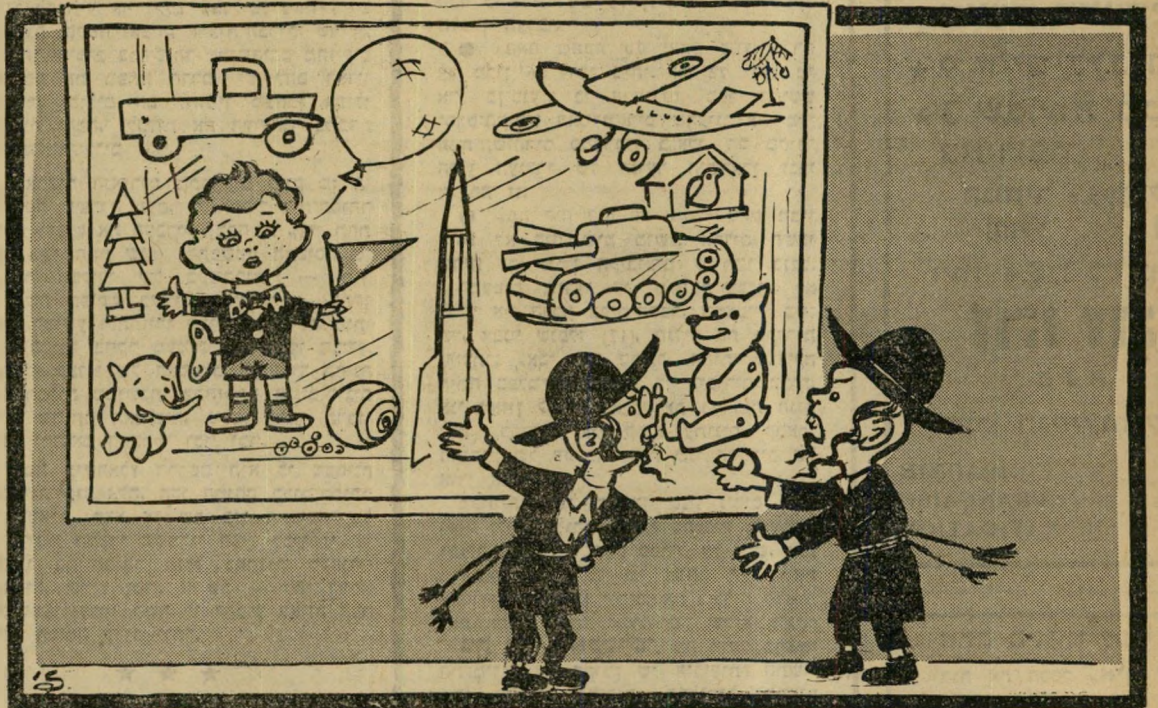
הצהיר רומק: "יונגשטיין ירה בי חמשה כדורים מאקדח, במטרה לרצחני נפש. ה' כשטרה גבתה עדויות, שיש בהן הוכחות ברורות כדי להרשיע את יונגשטיין בעבירה של נסיון לרצח. הקצין קוטלר, ממטה מש' טרת תל-אביב, מצא גם את התרמילים וה' קליעים מכדורי אקדחו של משה יונגשטיין ברחוב. הקצין הנ"ל, בעזרתו לפני השופט (המשך בעמוד 14)

תשובה חלקית. לפיד אינו עונה על השאלה האמיתית: כיצד נוצר מצב כזה? כיצד אפשרות תוכנית-לימודים כזאת, דווקא במדי' נה שראשיה הם אלופי הבטחונים, ושב' קיים פולחן שיטתי של "מערכת הבטחון"? התשובה האמיתית: פולחן-האישיות של דויד בן-גוריון יכול לשגשג רק הודות ל' שיטוש חלקם של כל שאר המנהיגים וה' מפקדים של תש"ח. בעוד שכל זרקורי הפירסום הרשמי הופנו לעבר מצשי בן-גוריון. ניתן במתכוון לכל שאר הפרקים להיעלם בחשיכה הגוברת.

אלופי הבטחונים, נערי-החצר של בן-גוריון, החל בשמיעון פרס וכלה בתדי קולק, לא שירתו מעולם בצבא הלוחם. נערי-החצר היחיד שכיהן כמפקד בצה"ל, משה דיין, לא בלט במלחמת-הש"ח. ואילו כל המפקדים המהוללים של המלחמה, משמעון אבידן עד יגאל אלון, הם בלתי-רצויים בעיני השלטון, או שנואים אישית על בן-גוריון (כמו יצחק שדה המנוח). הספרים העיק' ריים על המלחמה, שיש להם ערך בר' קיימא, נכתבו בידי אנשים שהשלטונות

• **נסיעת דויד בן-גוריון לפינגנדר מתפרשת עליזו נציגי הגוש הקומוניסטי כמחווה של פיוס כלפי ברית-המועצות.** מאחר שפינגנדר היא המדינה הלא-קומוניסטית היחידה באירופה המנהלת מדיניות אוהדת לברית-המועצות, תהווה נסיעת בן-גוריון מעין סטיה מן הדרך המערבית האדוקה. צפה לריבוי רמזים מסוג זה מצד הסובייטים, המוכנים להפסדה מסוימת ביחסים בין שתי המדינות, כדי להחליש את התעמולה היהודית האנטי-סובייטית בארצות-הברית. הסובייטים מקווים כי ההתקרבות האמריקאית למצריים תשפיע אף היא על ישראל בדרך זו, ומאידך מעוניינים הסובייטים להתקרבות ישראלית, כדי לאיים על מצריים לבל תתקרב יתר על המידה לוושינגטון. נסיעתו של מנהל משרד החוץ, חיים יחיל למוסקבה וליתר בירות הגוש המזרחי, החודש, תשמש נקודת-אחיזה ראשונה בכיוון זה.

• **צמרת המדינה תעמוד בפני דילמה ביחסה לענייני אל-ג'יריה.** בעוד שהקו הרשמי הוא כיום להשמיץ את האויב-האס והפלי' במידה שונה וליצור מצב-יריח של פאניקה בין יהודי אלג'יריה, מתוך תקווה שכולם יגירו ולפחות חלק מהם יעדיף את ישראל על צרפת, הרי בחוגים מסוימים התעוררה לאחרונה התקווה שהאויב-האס יצליח להביא למלחמה חדשה, שתסתיים בחלוקת אלג'יריה. בעוד שהקו הראשון משתלב היטב בידידות עם מישרו של דה-גול, הרי מצדדי הקו השני סבורים שמדינה אירופית

„בוא נחטוף אותו“

מיליטריסטית-קיצונית באלג'יריה תהיה בת-ברית נאמנה ויעילה יותר. הוויכוח יתעורר בחריפות יתרה אם יכבוש האויב-האס שטח רצוף ויבקש עזרה בפועל מישראל, פורסוגל, ספרד, בלגיה ודרום-אפריקה.

• **הסיכוי לקשירת יחסים דיפלומטיים בין ישראל וגרמניה המערבית נחלש עוד יותר.** כנס של שגרירי גרמניה בארצות המרחב, שנערך לא מכבר, קבע כי אסור לקשור יחסים אלה, כי הדבר יביא להכרת הערבים בגרמניה המזרחית. יחד עם זאת מתפארים הגרמנים כי הם היו הראשו' נים שיעצו לאמריקה להתקרב למצריים, וכי וושינגטון קיבלה עתה את הקו הגרמני.

• **המשבר החמור באחדות-העבודה נמצא רק בתחילתו.** כמעט כל חוגי המפלגה רוגזים על שר התחבורה יצחק בן-אהרון, שנפל בפח של מפא"י והכניס את המפלגה למבוי סתום. בן-אהרון, שהוא משתף-פעולה מובהק של מפא"י, התפתה לזנום לראשונה את רעיון מלווה-החובה, מבלי להבין שהדבר ישמש תירוץ בידי מפא"י לשוד ונוספת-היוקר. עתה, כשאחדות העבודה רוצה לצאת נגד תוכנית זו, התערער מעמדו של בן-אהרון והוא נאלץ להגיש את התפטרותו. הדבר יעורר מחדש את כל הוויכוחים בקרב אחדות העבודה על עצם השתתפותה בממשלה ועל גישתה לתוכניות השונות לצימצום רמת-המחיה של ההמונים.

• **קרן המטבע הבינלאומית עלולה לחדש את הלחץ על ממשלת ישראל לפיחות שני של הלירה.** הקרן דרשה מלכתחילה כי ייקבע שער של כארבע ל"י לדולר, הסתפקה בשער נמוך יותר מתוך אמונה ביכולתו של שר האוצר לבצע את הפיחות באופן יעיל. עתה, משהתבדו תקוות אלה, נשקפת הסכנה כי כבר בעתיד יתקרב שוב לא יהיה השער הנוכחי תואם את המציאות הבינלאומית, ויהיה צורך בפחות חדש.